

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123537552/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Jeg havde været der oppe og gjort Visit samme Dag, jeg var kommen tilbage fra Udlandet. Der var ingen hjemme. Jeg gik ind i Stuen og lagde mit Kort. Stuen var mildest talt som andre Stuer. Købberne var slette. Møblerne saa' lige saa idiotiske ud som de fleste andre københavnske Møbler, og Spejlet, det store runde Spejl over Sofaen, viste mig ikke længer nogen slank, svævende Gazelleskikkelse, men da jeg gik nærmere, saa' jeg mit eget solbrændte Ansigt, hvor Trækene var blevne større, men ogsaa grimmere, og hvor navnlig Fregnen paa Næsen havde udvidet sig til en Størrelse, som forhen vilde have irriteret mig usigeligt ...

Det susede der oppe i Poplerne. Jeg tænkte paa den store, vide Verden, paa Havet, som ikke lader sig tømme og tvinge, og paa de vilde Fugle, der ikke lade sig fange, og — — — Ja, der kom de nede gennem Porten. Ganske rigtig, Moder, Datter og to Sønner. Den ene af de sidste havde faaet Studenterkasket paa Hovedet og Filipenser i Ansigtet; den anden savnede endnu Skønhedspletter af begge Kategorier. De saa' lige flejelaglige ud, og der var hos begge en lige iøjnefaldende Mangel paa Manchetter om Haandleddene og Fjerkraft i Knæleddene.

De unge Riddere pegede meget betegnende op paa mig. Moder og Datter lavede sig til en Hilsen. Da susede og sang Poplerne, som de var besatte, og jeg greb mit Glas og svingede det foran mig: *Eviva la libert* ... Av, der gik Damernes Blik til Jorden, og derfra ud over Kastelsgraven. Ynglingen med Kokarderne saa' forbitret paa mig; den yngste fniste, og Selskabet var forsvundet bag Pavillonen.

Opvarter! bring mig en halv Historie!

Den tjenstvillige Aand kom, og med den aritmetisk uomstødelige Bemærkning, at „denne var den tredje“, satte han de fornødne Ingredienser til den nordiske Blandingsdrik paa Bordet; jeg tilberedte Drikken og drak den.

Aldrig har nogen Drik virket saa forunderligt paa mig. Jeg er af Naturen ikke overtroisk; i ethvert Tilfælde ligger Overtroen hos mig noget tilbage i Aarene. At antage Opvarteren for en Troldmand kunde derfor ikke saa lige falde mig ind, uagtet jeg paa den anden Side blev stærkt fristet til at søge en overnaturlig Forklaring paa det, der nu viste sig for mig.

Hele Langelinje vrimlede, ikke længer af spadserende Mennesker, men af spadserende — — — Ja, ja, det lyder nu saa slemt at sige det andet. Man er nu en Gang blevet saa vant til at betragte Mennesket som Modsætningsbegrebet af Dyret, — men det forstaar sig, i daglig Tale bruger man saa mange andre Modsætningsbegreber lige saa usjægtigt, som f. Eks. sødt og surt, etc.

Altsaa, Langelinje vrimlede. Det snadrede, pippede, kaglede, galede,

brøiede, gæde, miauede osv. osv. i det uendelige. Det første, jeg gjorde, var at blive forbavset, jeg kan gerne sige ubyggeilig; det næste var, at jeg saa' opmærksom til, og det tredje at jeg opdagede, at Kaulbachs Illustrationer til Reineke-Fuchs og Grandvilles til *Le diable à Paris* var højst træffende naturalistiske Illustrationer, hvilket jeg, i det mindste for den første, alt andet end naturalistiske, Malers Vedkommende forhen ikke rigtig havde haft Øje for. Jeg saa' værdige, respektable Høner med Kyllinger for og bag, større og mindre. Jeg saa' Høner med Hanekam, og som med de bekendte Haneffjed spankede forbi de stakkels Høns og tilkastede dem en passant forskellige smægtende eller uforskammede Blikke. Jeg saa' glade, trivelige Ænder, i Reglen flere i Følge, som røkkede af Sted med Galosker over Svømmefødderne, og som ræbbede og snadrede om Kaps, uden i nogen synderlig Maade at lade sig genere af de vandkæmmede Jagthunde eller de missejede Støvere, der nu og da snusede noget temmeligt nærgaaende til dem. Det vrimlede af vraltende Dogger med smaa, gnavne Morper ved Siden. Hver Gang en lille Perlehøne eller en anden flks lille Skabning kom strygende et saadant gnavent Par forbi, saa' Parret arrigt til Siden og stak derpaa Hovederne sammen og knurrede over Pyntesygen og Fortængeligheden. Gamle, adstadige Bulbidere, som maaske i deres Ungdom kunde have været glubske nok, men som nu havde mistet baade Tænder og Glubskhed, kom drivende alene hen ad „Linjen“; de saa' hverken til højre eller til venstre, men gik med et vist længselsfuldt Træk om den hængende Mund, som om et godt Karbonadeben, helst med lidt Kød ved, ikke vilde være dem et ukærkomment Syn ved deres Tilbagekomst til Byen. Unge Krager i sort, med hvidt om Halsen og med Dun om Næbbet, kom hoppende den ene efter den anden eller flere i Flok. De pludrede væk i deres Kragemaal og gav deres Besyv med om alting; hyppigst holdt de Udikig efter de smaa Gæs, der gik dem forbi, og de tav kun stille, naar de passerede en gammel, graa Krage med Hovedet nede imellem Skuldrene og med Brillen paa Næbbet. Morsomt nok, paa de unge og paa de gamle Krager var der i Grunden ingen stor Forskel; man kunde i hvert Tilfælde aldrig tage fejl af, at de første vilde ende som de sidste. At forveksle dem med de sorte Ravne, hvoraf nogle sværmede omkring med de frie, lystige Maager, var der aldeles ikke Tale om.

Det var i det hele taget en højst komisk Blanding, og morsomt var det, at jeg præcis blandt hele denne nye Befolkning kunde udpege de Mennesker, som jeg paa en eller anden Maade stod i Forbindelse med. Jeg turde saaledes sværge paa, at den Gedebuk, der nu netop kom springende gennem Porten, var min meget nøje bekendt fra forskellige offentlige Forlystelser, at den kalkunske Hane, som blev rød i Kammen og pustede sine Fjer op, da den saa' mig sidde ved Bordet,